

Jsou Lidice vhodné místo k bobování?

Lidice...velice smutné, osamocené a prázdné místo. V Lidicích jsem se byla podívat naposledy jako malá holka, myslím, že snad v deseti letech. Jen při pohledu na místo, kde stály domy, udělala se mi husí kůže po celém těle a měla jsem zvláštní pocit. Stála jsem naproti soškám, které představovaly děti, koukala jim do tváře a myslela na to, jak musely neuvěřitelně trpět. S bratrem jsme se procházeli po cestičkách a vyprávěl mi, co se v té době událo. Představovala jsem si, jak po cestách běhají děti, hrají si a všude je slyšet jen dětský smích. V blízkosti, kde jsme stáli, byl hřbitov. Neodvážila jsem se tam jít. I ve svých dvaceti letech chodím na hřbitov se zvláštním pocitem, který nedokážu popsat. Už od té doby, co jsem navštívila Lidice, jsem k nim měla úctu a nedokážu si představit, že by se tato minulost opakovala i v dnešní době. Myslím, že tohle byl ten nejodpornější nacistický čin, který mohli nacisté spáchat na nevinných obětech. Zabít tolik nevinných lidí a dětí, zničit celou vesničku až do základu.

A dnes nerozumím lidem, co udělali něco tak neuctivého vůči mrtvým lidem a jejich památce. To opravdu neví, co se v dřívější době dělo nebo jsou tak bezohlední a sobečtí? Nebo si myslí, že hřbitov a sošky dětí tam jsou jen tak? Podle mého by každý občan měl vědět o naší minulosti, alespoň základy. Bohužel chápu, že ne každý má štěstí na výborné učitele dějepisu, ale všichni jsme Češi a naše historie by nám neměla být lhostejná.

Ke komentáři paní, která napsala, že ti lidé jsou dávno mrtví a je jim to jedno, bych se raději moc nevyjadřovala, protože bych na její adresu neřekla nic slušného. Asi jen to, jak by se jí líbilo, kdyby si někdo vzal boby a boboval by přes hrob její rodiny. Přála bych si, aby někteří lidé dostali rozum a chovali se tak, jak by měli, abychom se my ostatní za ně nemuseli stydět. Aby děti a mladí lidé v mém i v mladším věku věděli, jak se chovat k památkám a alespoň je trochu uctívali a brali k nim ohledy. Také bych si jednou přála navštívit Osvětim, protože mě tahle část historie velmi zajímá, ale čekám, až k tomu bude správná chvíle a já budu o něco více připravená na setkání s dalším odporným nacistickým činem. V neposlední řadě bych si přála, aby v Lidicích zase zavládl dětský smích, ale ne takovým způsobem, jaký předvedli naši občané, i když si myslím, že je to nemožné, a proto si myslím, že Lidice by měly zůstat památkou. Až se jednou zase vydám do Lidic, rozhodně nepojedu s prázdnou...ale s úctou, pokorou a svíčkou.